

L'ull d'en Joan

Un relat de: [famapa](#)

El '600' corria a tota velocitat per la Diagonal esquivant els obstacles que li sortien a cada pas. El pare al volant no parava de tocar el clàxon amb fúria, amb ràbia, intentant que els demés vehicles s'apartessin del seu camí. Jo, al seient del costat, treia, per la finestra, el cap i un mocador blanc que onejava al vent. No era un senyal de pau, ni una salutació, ni un adéu, era un senyal d'accident, d'accident greu. Als seients del darrere el meu germà, en Joan, estava estirat i amb un gran drap es tapava l'ull esquerra. No es queixava, no es movia. En Joan treballava a la foneria, amb el pare i sols havien passat uns minuts des de que una gota de metall líquid havia anat a parar al seu ull esquerra.

El '600' va frenar just davant de les Urgències de la clínica Barraquer i ràpidament van instal·lar en Joan en una llitera i cap al quiròfan. Des de la porta li vaig dir adéu, a ell, i al seu ull. No calia ser cap expert per saber que les possibilitats de salvar l'ull eren minses, molt minses.

Va sortir del quiròfan encara inconscient. Tenia l'ull tapat, unes tires d'esparadrap li creuaven la cara subjectant les gases. Tenia tot l'aspecte d'un pirata. El van instal·lar a una sala amb altres nou pirates. Una infermera feia de capitana del vaixell corsari.

El dia següent al treure-li les gases, l'ull presentava un aspecte tenebrós. El metge va dir que l'ull tenia un aspecte excel·lent. Vaig pensar que igual s'havia equivocat d'ull, però no, no s'equivocava, dia a dia l'ull va anar millorant i es va anar normalitzant. Estava clar que l'ull esquerra d'en Joan estava salvat.